

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **T.**, IČO: X. proti žalovanému **R. P.**, t.č. na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníkom Mgr. R. Š., **o zaplatenie 452,10 €**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 27 C 50/2008, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Trenčín z 2. apríla 2009 č. k. 27 C 50/2008-58, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Okresného súdu Trenčín z 2. apríla 2009 č.k. 27 C 50/2008-58 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 2. apríla 2009 č.k. 27 C 50/2008-58 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi čiastku 452,10 € s 20 % úrokom z omeškania z tejto čiastky ročne od 27. februára 2004 do zaplatenia a trovy konania 186,41 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Z faktúr č. X., č. X., č. X. a č. X. za poskytnuté verejné telekomunikačné služby zo žalovaného M., ktoré mu žalobca poskytuje na základe zmluvy o pripojení a dodatku „V.“ uzavretými medzi účastníkmi dňa 3. februára 2003, mal za preukázané, že za fakturačné obdobia od 8. októbra 2003 do 7. februára 2004 žalovaný nezaplatil žalobcovi cenu za poskytnuté služby úhrnom vo výške 120,16 €. Podľa zmluvy o pripojení, ktorej neoddeliteľnou súčasťou je i dodatok „V.“ uzavretou v súlade so zák. č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách a to bodu 2 písm. b/ dodatku sa užívateľ zaviazal platiť včas za cenu služieb podľa zvoleného programu služieb. Žalovaný doposiaľ neuhradil ani časť ceny za poskytnuté služby a preto mu žalobca následne vypožil SIM kartu. Pre tento prípad si účastníci v zmluve, resp. jej dodatku „V.“, dohodli, že žalovaný zaplatí žalobcovi zmluvnú

pokutu vo výške 331,94 €. Preto popri nároku na zaplatenie ceny za poskytnuté služby súd žalobcovi priznal i nárok na zmluvnú pokutu. Súd prvého stupňa vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného vyhodnotil v zmysle záväzného právneho názoru odvolacieho súdu ako účelovú a právne irelevantnú. Vzhľadom k tomu, že žalovaný je od 27. februára 2004 v omeškaní so zaplatením svojho peňažného záväzku, žalobcovi vzniklo popri práve na zaplatenie istiny i právo na zaplatenie úroku z omeškania v zmluve dohodnutej vo výške 20% ročne. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal na základe podnetu opatrovníka žalovaného s poukazom na ustanovenie § 243e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky, ktorý navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie. Nesúhlasil s právnym názorom, že nárok žalobcu nie je premlčaný, pretože vzťah medzi žalobcom a žalovaným vzhľadom na obsah zmluvy (Všeobecné podmienky čl. 15.3) upravujúcej voľbu Obchodného zákonníka na časť vzťahov, posúdil ako obchodnoprávny a aplikoval naň ustanovenia Obchodného zákonníka, podľa ktorých je premlčacia doba 4-ročná. Vzťah medzi žalobcom a žalovaným bolo potrebné posúdiť ako vzťah občianskoprávny a aplikovať naň ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách. Poukázal na to, že zmluva o pripojení vymedzená v § 43 zák. č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách a pred 1. januárom 2004 v zák. č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách je svojím charakterom občianskoprávnou zmluvou, hoci v Občianskom zákonníku nie je výslovne upravená ako spotrebiteľská zmluva. Vzťah medzi Občianskym zákonníkom a zákonom o elektronických komunikáciách, resp. zákonom o telekomunikáciách má povahu všeobecného predpisu (*lex generalis*) a osobitného predpisu (*lex specialis*). Pretože v osobitných predpisoch nie je upravený inštitút premlčania, na plynutie premlčacej lehoty je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Mimoriadny dovolateľ bol preto toho názoru, že zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 3. februára 2003, ktorej súčasťou sú Všeobecné podmienky poskytovania verejnej mobilnej siete, spĺňala znaky typovej zmluvy podľa zákona o ochrane spotrebiteľa platného a účinného v čase jej podpisu. Osobitne zdôraznil, že jednou z charakteristických črt spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprimeranú podmienku, t. j. ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Z ustanovení § 879e ods. 3, 4 v spojení s § 53 a § 54 zák. č. 150/2004 Z.z., ktorým sa s účinnosťou od 1. apríla 2004 zmenil a doplnil Občiansky zákonník vyplýva, že ak účastníci spotrebiteľských zmlúv

(nemusia byť tak pomenované, ak spĺňajú ich charakter) nedali tieto zmluvy do 3 mesiacov od nadobudnutia účinnosti zákona č. 150/2004 Z.z. do súladu s uvedenými ustanoveniami, považujú sa tieto zmluvy zo zákona za absolútne neplatné (ex tunc). Žalobca bol preto povinný uzavretú spotrebiteľskú zmluvu v zákonnej lehote zosúladiť so zákonom tak, aby neobsahovala neprímeranú – neprijateľnú podmienku uvádzanú vo všeobecných podmienkach o uplatnení Obchodného zákonníka (napríklad aj vo vzťahu k premlčaniu). S uplatnením Obchodného zákonníka (§ 387) je spojená dlhšia 4 ročná premlčacia doba než podľa § 101 Občianskeho zákonníka (3 ročná premlčacia doba) a možnosť dojednanie vyššieho úroku z omeškania (rozpor aj s dobrými mravmi), ale napríklad aj iná zodpovednosť pri náhrade škody. Preto príslušné ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy (Všeobecné podmienky – čl. 15.3), upravujúce voľbu Obchodného zákonníka na časť vzťahov, keď zmluvnou stranou je občan – nepodnikateľ – spotrebiteľ, majú vo vzťahu k dĺžke premlčacej doby a vo vzťahu k výške úroku z omeškania charakter neprijateľnej podmienky nielen v zmysle § 23a ods. 1,2 zák. č. 634/1992 Zb. platného v čase uzavretia zmluvy účastníkmi, ale aj podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak teda súd neposúdil vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako spotrebiteľskú zmluvu, vec nesprávne právne posúdil.

Žalobca vo svojom vyjadrení navrhol konanie o mimoriadnom dovolaní zastaviť z dôvodu, že aj na konanie o mimoriadnom dovolaní je potrebné použiť analógiu právnej úpravy prípustnosti podania dovolania uvedenú v § 238 ods. 5 O.s.p. pri tzv. bagateľných sporoch, nakoľko v opačnom prípade by sa obchádzal účel právnej úpravy, keď prostredníctvom inštitútu mimoriadneho dovolania by sa tieto spory aj naďalej prejednávali v mimoriadnom dovolacom konaní. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 MCdo 7/2006. Bol toho právneho názoru, že dohoda o voľbe Obchodného zákonníka, ktorá je obsahom Zmluvy o pripojení ako aj Všeobecných podmienok, je plne v súlade s platnou právnou úpravou, keď sa nejedná o neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko takéto dojednanie nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. V prípade premlčania aj zákazníkovi plynie rovnaká oproti Občianskemu zákonníku výhodnejšia premlčacia lehota napr. na uplatňovanie zodpovednosti za škody a pod. Voľba Obchodného zákonníka na základe dohody nie je právnym poriadkom nijako výslovne obmedzená a to ani v Obchodnom zákonníku a ani v ustanoveniach o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku.

Opatrovníčka žalovaného sa v celom rozsahu stotožnila s mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora a navrhla mu vyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas osobou oprávnenou na tento opravný prostriedok (§ 243g O.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). V dovolacom konaní nevyšla najavo žiadna z týchto väd .

K námietke žalobkyne obsiahnutej vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu týkajúcej sa procesnej neprípustnosti mimoriadneho dovolania z dôvodu, že v konaní ide o tzv. bagateľný spor je treba uviesť, že procesné predpoklady pre podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v § 243e ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia platí, že ak generálny prokurátor

na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f O.s.p.), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie. Tieto predpoklady musia byť dané v čase podania mimoriadneho dovolania. Jeho procesnú prípustnosť ale nevylučuje skutočnosť, že v konaní sa jedná o tzv. bagateľný spor.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje aj na to, že mimoriadne dovolanie je upravené v štvrtej hlave, štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Toto systematické zaradenie je výrazom osobitosti tohto inštitútu ako mimoriadneho opravného prostriedku v občianskom súdnom konaní, prostredníctvom ktorého právna úprava pripúšťa prelomenie právoplatnosti súdnych rozhodnutí, t.j. "prelomenie" ich záväznosti a zásadnej nezmeniteľnosti. Ak totiž je súdne rozhodnutie právoplatné, ale nie je vecne správne, vzniká rozpor medzi požiadavkou na jeho stabilitu a požiadavkou na jeho vecnú správnosť. Tento rozpor možno odstrániť iba použitím mimoriadneho opravného prostriedku.

Snaha presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť konečného meritórneho rozhodnutia vneseného v občianskom súdnom konaní bez ohľadu na nezmeniteľnosť a záväznosť súdneho rozhodnutia je legitímna v okamihu, keď sa v konaní alebo v rozhodnutí vyskytnú také pochybenia, ktoré sú v priakom rozpore s ústavnými princípmi platicimi v civilnom procese, pričom tieto pochybenia nie sú riešiteľné inak, než použitím mimoriadneho opravného prostriedku; majú charakter narušenia princípov spravodlivého procesu a v konečnom dôsledku by znamenali odopretie práva na súdnu ochranu v duchu čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti aj s podstatným (závažným) porušením práv účastníkov konania, ktorých ťažisko je v čl. 46 až 50 Ústavy Slovenskej republiky. Z toho vyplýva výnimočnosť použitia mimoriadneho opravného prostriedku a jeho aplikácia len vo veciach, v ktorých sa súdne rozhodnutie dostalo do rozporu s oprávnenými záujmami alebo právami účastníkov konania, ďalších osôb, ktoré sú priamo dotknuté obsahom výroku súdneho rozhodnutia, prípadne takými osobami, ktoré mali byť účastníkmi konania, ale z dôvodu pochybenia súdu sa nimi nestali.

Uvedené skutočnosti mala na zreteli už samotná právna úprava, keď osobitným spôsobom upravila podmienky prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku, jeho

predmet, lehotu a náležitosti. Predmet mimoriadneho dovolania právna úprava vymedzuje pozitívne, keď v ustanovení § 243f ods. 1 O.s.p. uvádza, ktoré rozhodnutia (za podmienok uvedených v § 243e) možno napadnúť mimoriadnym dovolaním. Negatívne vymedzuje predmet mimoriadneho dovolania v druhom odseku tohto zákonného ustanovenia, keď uvádza, že mimoriadne dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa rozhodlo: a) vo veciach upravených Zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení, b) o podmienkach konania, o zastavení alebo o prerušení konania, alebo ktorými sa upravuje vedenie konania, c) o dovolaní alebo o mimoriadnom dovolaní. Zo znenia ustanovenia § 243f O.s.p. (najmä z negatívneho vymedzenia predmetu mimoriadneho dovolania) nemožno vyvodit' záver o tom, že právoplatný rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým sa rozhodlo v tzv. bagatel'nom spore nie je spôsobilým predmetom mimoriadneho dovolania. Rovnako ustanovenie § 243e ods. 1, ani žiadne iné procesné ustanovenie a napokon ani žiadny iný právny predpis neobmedzuje generálneho prokurátora v tom smere, aby uplatnenie tohto mimoriadneho opravného prostriedku bolo vylúčené v tzv. bagatel'ných sporoch. I keď je mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora mimoriadnym opravným prostriedkom, výnimočnosť jeho použitia nemožno zabezpečiť analogickým rozšírením dôvodov jeho neprípustnosti nad rámec dôvodov vyplývajúcich priamo z právnej úpravy (viď obdobne Stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR uverejnené pod č. 36/2008 Zbierky rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky). Námietka žalobkyne, že mimoriadne dovolanie podal generálny prokurátor v rozpore s § 243e ods. 1 O.s.p., je z týchto dôvodov neopodstatnená.

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní vytýka napadnutému rozhodnutiu, že spočíva v nesprávnom právnom posúdení (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V danom prípade je dôvodná námietka mimoriadneho dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení vecí.

Je nepochybné, že predmetom konania je zaplatenie faktúr za poskytnuté telekomunikačné služby zo žalovaného M. na základe zmluvy o pripojení a dodatku zo dňa 3. februára 2003 a to faktúry č. X. zo dňa 8. novembra 2003, splatnou 28. novembra 2003, faktúry č. X. zo dňa 8. decembra 2003 splatnou 29. decembra 2003, faktúry č. X. zo dňa 8. januára 2004, splatnou 27. januára 2004 a faktúry č. X. splatnou 8. februára 2004, ako aj zmluvnej pokuty. Základnou otázkou pre právne posúdenie veci bolo, vzhľadom k vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného, posúdiť, či v prejednávacom spore ide o obchodnoprávny vzťah (4 ročná premlčacia doba upravená v Obchodnom zákonníku), alebo občianskoprávny vzťah (3 ročná premlčacia doba upravená v Občianskom zákonníku). Súd prvého stupňa po tom, ako bolo jeho predchádzajúce zamietajúce rozhodnutie zrušené druhostupňovým súdom, viazaný záväzným právnym názorom odvolacieho súdu o tom, že účastníci konania si dohodli použitie celého Obchodného zákonníka na všetky oblasti ich vzťahu, ktoré nie sú inak upravené všeobecnými podmienkami alebo osobitným zákonom o telekomunikáciách, aplikoval na vec Obchodný zákonník. Uvedený právny názor však nie je vecne správny.

Z ustanovenia § 23a zák. č. 634/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy účastníkmi konania vyplýva, že typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Z odseku 2 uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že typová zmluva nesmie obsahovať tu špecifikované neprimerané podmienky, ako aj podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Preto je správny záver mimoriadneho dovolateľa o tom, že zmluva o pripojení vymedzená v ustanovení § 43 zák. č. 195/2000 Z.z. v znení neskorších predpisov a od 31. decembra 2003 v § 43 zák. č. 610/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov, je svojím charakterom občianskoprávnou zmluvou, hoci v Občianskom zákonníku nie je výslovne ako spotrebiteľská zmluva upravená.

Vzťah medzi Občianskym zákonníkom a zákonom č. 195/200 Z.z. v znení neskorších predpisov, ako aj zák. č. 610/2003 Z.z. má povahu vzťahu všeobecného predpisu (lex generalis) a osobitného predpisu (lex specialis). Z dôvodu, že v osobitných predpisoch nie je upravený inštitút premlčania, na plynutie premlčacej doby je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 100 a nasledujúce).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na tú skutočnosť, že zmluva uzavretá účastníkmi konania dňa 3. februára 2003, ktorej súčasťou boli aj Všeobecné podmienky poskytovania verejnej mobilnej siete, splňala všetky znaky typovej zmluvy podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, platného a účinného v čase jej uzatvorenia. Osobitne je potrebné zdôrazniť, že jednou z charakteristických črt spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprímeranú podmienku, t. j. ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Za neprijateľnú podmienku je potrebné považovať aj podmienku, uvádzanú vo Všeobecných podmienkach poskytovania verejnej mobilnej siete o uplatnení Obchodného zákona aj vo vzťahu k premlčaniu, keďže spotrebiteľ ju nemá možnosť ovplyvniť a spôsobuje jeho menej priaznivejšie postavenie. S uplatnením Obchodného zákonníka je spojená dlhšia (štvorročná) premlčacia doba v porovnaní s Občianskym zákonníkom (trojročná premlčacia doba).

V tejto súvislosti je potrebné uviesť aj to, že so vstupom Slovenskej republiky do európskeho hospodárskeho a právneho systému boli do Občianskeho zákonníka zák. č. 150/2004 Z.z. s účinnosťou od 1. apríla 2004 v piatej hlave začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 až § 60). Uvedená právna úprava má základ v Smernici Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa prechodných a záverečných ustanovení k úpravám účinným od 1. apríla 2004 (§ 897f ods. 3) spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ustanovením § 55 ods. 1, ak ide o náležitosti zmluvy, a s ustanovením § 57 tohto zákona do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ustanoveniami § 53, 54 a 57 tohto zákona podľa odseku 3, sú neplatné po uplynutí troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Spotrebiteľ má právo odstúpiť od spotrebiteľskej zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch, ktorá nie je podľa odseku 3 daná do súladu s ustanovením § 55 ods. 1 tohto zákona, ak ide o náležitosti zmluvy, a to do troch mesiacov po uplynutí lehoty podľa odseku 3 (§ 879f ods. 4 uvedeného zákona).

Podľa § 53 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

Z ustanovenia § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Na základe vyššie uvedeného dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že generálny prokurátor opodstatnene namieta, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorý na prejednávany prípad aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka a to predovšetkým na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného, spočíva na nesprávnom právnom posúdení vec.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie s tým, že v tomto uznesení vyslovený právny názor je pre súd záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a konania o mimoriadnom dovolaní (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. januára 2011

**JUDr. Vladimír Magura , v.r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová